

OSNOVNA ŠOLA
MIKLAVŽ
PRI ORMOŽU
S PODRUŽNICO KOG

Klopotec

ŠTEVILKA 10
letnik 2015

Spoštovani bralec/bralka!

Leto se bliža koncu. Spet je napočil čas za šolsko glasilo. Kaj vnesti v njega? Katero temo izbrati tokrat? Po preudarnem premisleku se mi je utrnilo – pa saj vendar učenci ustvarjajo celo šolsko leto, pri pouku samem. Ustvarjajo najrazličnejša besedila, slike, fotografije ... Zakaj jih ne bi delili? Zakaj bi izdelki vedno viseli le v učilnicah? Ravno zaradi tega ali prav zaradi tega smo se odločili, da v letošnjem Klopotcu predstavimo delo učencev pri samem pouku. Učenci so zelo zagnani, zabavni, ustvarjalni, izvirni. V prvem delu so predstavljene pesmi, ki navadno nastajajo po prebiranju pesmi naših in tujih avtorjev, v drugem delu pa prozna besedila, ki jih učenci prav tako ustvarjajo na podlagi doživetij ob branju najrazličnejših besedil. Vse skupaj je začinjeno z likovnimi prispevki. Uživajte ob prebiranju njihovih besednih mojstevin.

Saša Lačen, prof. slj.

Klopotec

Kaj je to? To je knjiga z besedami in slikami. Vsako leto tu pri Miklavžu dobimo ga, vse od prvega pa do zadnjega razreda.

Klopotec samo pri nas dobiš
in zato najboljši je!

Nejc Bohinec, 5.a

Glažek nesmrtnosti

Pride glažek nesmrtnosti,
z žepa vzame glažke tri.
V prvem glažku kruta smrt,
v drugem glažku božja smrt,
v tretjem pa življenje je,
polno radosti in sreče te.

Mimo pride sultan zlat.
Vpraša ga: »Kaj imaš?«
Jaz imam glažke tri
in vsi trije so čudežni.
Prodan ti jih za krave tri,
damaščanko eno pa bot sva si.«
»Najprej jih poskusi ti!«
»Ne, ne, ne, raje vi!«
On nagne glažke tri,
sultan vzame damaščanko
in mu glavo odrobi.

Sultan zdaj ima glažke tri,
Glažek pa mrtev v jarku leži.

Luka Puklavec in Marko Arnuga, 8.a

Glažek nesmrtnosti

Stari Francelj čaka tam pod lip'co,
misli čudne misli o življenju,
na mizi mu glažek stoji, on na klopci sedi
in si sladkega vinca želi.

K njemu pride Gregor, ranocelnik,
k njemu stopi coprnica Pehta,
pouči ga vaški norček Palček.

Stopi k njemu Gregor, ranocelnik.
»Kaj mi daš, da bom imel poln glaž?«
»Dam ti vinca sladkega, da ne bo življenja kratkega.«

Stopi k njemu coprnica Pehta.
»Ne poslušaj ga, zdravnika,
ki te z lažmi pika.
Rajši spij moj napoj,
ki te ne bo odpeljal v boj.«

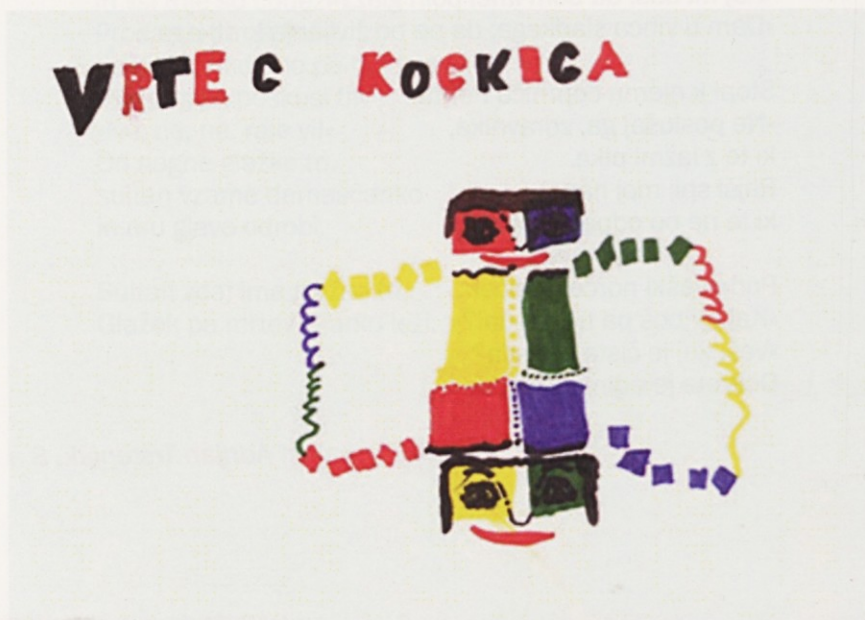
Pride vaški norček Palček.
»Kaj mi boš pa ti povedal?«
»Veš, kaj je čista resnica?
Dobrota je edina pravica.«

Matej Novak in Adrijan Trstenjak, 8.a

Smeh

Smeh je smeh
smeh smeh
zato smeh
ni smeh
smeh je
smeeeeh
smeh je zdravilo,
ki te osreči.

Eva Rakuša, 4.a

Zmagovalno delo natečaja
Logotip in ime vrtca Miklavž pri Ormožu
Avtorica: Špela Polanec, 3. razred

Trgovina v nedeljo

Trgovina v nedeljo
kupi le zase,
saj bo pripravila
parti za klobase in zase.

Pripravila jim bo vročo kopel,
da jih bo ocvrla
in nato požrla.

Klobase so slišale za ta načrt,
hitro stekle proč,
nove hlače naredile,
k mami so se skrile,
nato pa hitro hop in hop,
v lonec so skočile in samomor naredile.

V ponedeljek so se vrata odprla
in trgovina v nebo
se zamišljeno je zazrla.

*Kevin Salajster, Sara Horvat, Tina
Zdravec, Larisa Vočanec, 6.a*

Ljudem

Ko je jesen,
bi tudi jaz letel
kot ptice na jug,
ne zato ker prihaja zima,
ampak ker se je začel POUK!

Vrzi telefon v koš za smeti
in pojdi metat na koš
za ljudi!

Eva Pesrl, 5.a

Jaz

Ogromno igric bi rad igral,
filmov gledal
in knjig prebral.

Ogromno je tega,
ne samo en čas
in en sam samcat jaz.

Aleš Majer, 5.a

Čas je za
blopote

V jeseni seveda je nekaj,
ki se sliši kot en graj.
A ta avok koristen je,
za ptice in ptičke.

V vinogradu stoji,
in veselo se vrti.
Ko pa netra ni,
se več ne vrti.

Niko Korce

Semaforji ponoči

Semaforji ponoči niso nori,
ker mimo ne vozijo motorji.
Ves čas utripajo
in selfije slikajo.

Ponoči z DJ-em imajo parti
in DJ-ju je ime Marti.
Ko je noč,
utripajo na vso moč.

*Lia Vaupotič, Miha Lukman,
Edip Saliji, Nina Bogša, Timotej
Ritonja, Tilen Vogrinec, 6. a*

Železniška postaja ponoči

Železniška postaja, le kje se nahaja?
Posebno ponoči veselo poskoči.

Je taka ta teta, se rada igra,
z vagoni tam doli res rada gara.

Veselo v daljavi spet nekaj zalaja.
spet se po njej vlak kak sprehaja.

Po rajanju pa spet spat že hiti,
da se spočita zjutraj zbudi.

*Teja Glavica, Rudi Zadravec,
Klemen Cimerman, 6. a*

Nadaljevanje Kralja Matjaža

In zakriči:
»Zbudi se zaspanec ti!«
Ob tebi up drhti
in ljudstvo po tebi
hrepeni.

Turki spet napadli so
in že spet
zmagujejo.

Brada devetkrat
se ovila je,
tebe prebudila
je.

Iz južne na zahodno smer,
malo sem malo tja,
zmaga bo zdaj
naša ta!

Tina Zdravec, Sara Horvat 6. a

Kralj Matjaž

Ko kralj Matjaž zbudil se je,
vsem oddahnilo je.
Vsi so bili veseli,
zvečer zabavo so imeli.
Ko kralj Matjaž zavladal je,
mir v deželi postal je.

Žiga Novak, Kevin Salajster, 6. a

Oj, poglej to lepo našo
Šolo, kjer se učimo mi.
Koliko znamo in se tudi igramo.
O, glej, koliko že znam. Ampak ko
Gremo na počitnice, pozabim na njo, vendar se rad vrnem.

Manja Medved, 4. b

Šola je zelo dobra za učenje
Oziroma naučimo se veliko stvari.
Le naši možgani si tega ne zapomnijo
A brez učenja ni izboljšanja.
Ivo Praprotnik 5.b

MOJA USTRAHAVANKA

Urno se pobereš

Stran od tukaj daleč.

Ta ki straši te in

Ravno tedaj pride neka reč

A jaz mu kričim pojdi preč.

Hiša polna je strahov,

A ko pade mrak

V hišo stopi strah.

Anita iz hiše zbeži

Na konec ulice odhiti

K prijateljici hiti

Anja, brž strah me lovi!

Isco Brapstnik 5.10

V šolo in domov

Po koncu druge svetovne vojne, oktobra leta 1945, sem vstopila v 1. razred sedemletne osnovne šole Miklavž pri Ormožu, kamor sem od tega dne naprej hodila vsak dan do konca šolskega leta 1951/52, ko sem zaključila tri razrede nižje gimnazije. Od doma v Vuzmetincih do šole sem prišla v dvajsetih minutah. V obratni smeri je trajala pot tudi dve uri ali več.

Nekaj časa po vojni je moja pot v šolo vodila po območju, kjer so levo in desno kukale iz trave mine. Preden je bil teren razminiran, je bilo kar nekaj smrtnih primerov. Še leta potem mi je bilo ob pogledu na ostanke oblačil ponesrečenih, ki so visela z vej drevja ob poti, tesno pri srcu.

V šolo smo otroci po koncu druge svetovne vojne z redkimi izjemami hodili od snega do snega bos – čevlje smo imeli samo pozimi, ko je bilo snega mnogo več kot danes. Vem, da smo komaj dočakali 25. marec, ko

je »Marija zemljo odklenila« in ni bilo več nevarnosti, da bi se prehladili. Včasih smo gazili do riti, do kolen pa itak. V šolo smo prišli premočeni. Nekateri otroci so imeli do šole tudi uro hoda. Ne spomnim se, da bi se v šoli sezuvali in tako smo v klopeh sedeli po pet šolskih ur v mokrih čevljih. V noge nas je zeblo in imeli smo hudo ozeble prste na nogah. Učilnice so grele visoke lončene peči na drva oz. premog in res toplo je bilo samo blizu le-teh. Lahko si predstavljate, kakšen zrak je moral biti v učilnici ob vseh sušecih se oblekah in čevljih!

Na poti domov smo na Rozmanovi trati zelo radi igrali med dvema ognjema. Naredili smo žogo iz cunj, kajti o usnjeni žogi (plastika še ni obstajala) smo lahko le sanjali. Še šola jo je dobila le na naročilnico. Naša žoga je bila zelo težka, vendar mehka in zadetek ni bolel. Da ne govorim o tem, da si jo z lahkoto ujel.

Ne spomnim se, da bi v moji mladosti obstajal izraz »prosti čas«. Če bi me kdo takrat vprašal, kaj delam v »prostem času«, bi ga debelo gledala. Prosti čas sem si pač vzela in si rekla: »V najboljšem primeru bom doma poslušala pri-digo, zdaj je pa le lušno.«

Mamika mi je grozila, da me bo nekega dne prišla iskat s šibo. Grožnje nisem jemala resno, saj sem vedela, da bi si težko vzela čas za kaj takega. Na mojo veliko grozo pa sem jo nekega dne med našo igro zagledala, kako se nam bliža. Roke je držala za hrbtom. Jasno mi je bilo, kaj skriva. Nisem se bala udarcev, ampak sramote biti tepena pred prijatelji. Pobrala sem šolsko torbo in ji šla naproti, saj bi bilo brez pomena pobegniti. In potem sva šli – jaz spredaj, ona pa za mano in vsake toliko me je z dolgo rozgo »šmicnola« po riti. Molila sem, da bi srečali čim manj ljudi. No, glede tega me je bog uslišal. Kot da šeškanje ni bilo dovolj, mi je še celo pot do doma pridigala. Ne spomnim se, koliko časa je ta izkušnja zalegla. Za vedno ne.

Ko smo se v 2. ali 3. razredu nižje gimnazije (kar bi bil današnji 7. ali 8. razred osnovne šole) navdušili za odbojko, smo si po pouku izprosili žogo pri ravnatelju Horvatu. Žogo je hranil

doma – z družino je stanoval v hiši zraven šole. Igrišče za odbojko je bilo na travniku za šolo. Tam smo tudi telovadili. Po žogo sem ponavadi šla jaz. Bilo je kar zoprno, saj sem ravnateljevo družino dostikrat nadlegovala, ko so bili ravno pri kosilu.

Sanke, smuči? Res dobre sanke (podkovane z »železno šino«), ki so dobro »šle«, so bile redke. Vozili smo se s »kvočkami« – dve zbiti deski s sedežem za enega. »Le-tele« so slabo. Naš atek je dal sanke delat kolarju. Ker niso bile podkovane, so dobro drsele le po večji strmini in po zamrznjenem snegu. Sploh pa se za deklice ni spodobilo sankati se, da o smučanju sploh ne govorim. Smuči so si fantje »skuhali« v kotlu – odžagane late so dolgo kuhali, nato pa jih v primežu upogibali, pribili jermen in je bilo. Če je preveč »letelo«, si pač izskočil ali pa padel.

Tu in tam pa smo si le dali duška. S Kajžarja se je krasno sankalo v smeri proti Vuzmetincem oziroma proti Miklavžu. Prometa v tistih letih skoraj ni bilo. Da bi se zaleteli v avto – možnost 1 : 100. Dan ali dva po novo zapadlem snegu – čudovito! Na žalost smo imeli na voljo največ dva dneva, kajti potem se je cestna služba zganila in

cesto »pošodrala«. Spominim se, da smo si dvakrat ali trikrat na poti iz šole pri Lahovih ali Rubinovih izposodili prave sani, ki so bile narejene za kravjo vprego in temu primerno nerodne in težke. Težko jih je bilo voditi. Kakih pet otrok se nas je natrpalo nanje. Šlo je do prvega ostrejšega ovinka, potem pa v sneg. Smeha in vrišča na pretek. Kaj nas čaka doma? Na to smo začeli misliti malo pozno. Domov smo prišli čisto premočeni. Kdaj natančno nas je obnorel šah, ne morem reči. Niti, kateri od učiteljev je bil »kriv« za to. Šah je bil seveda aktualen pozimi. Tako kot usnjena žoga nam tudi komplet šaha ni bil dostopen. Šola ga je dobila na naročilnico, »privatnik« ga ni mogel kupiti, saj jih v trgovinah ni bilo. Jaz sem si naredila šah iz risalnega papirja – polja in figure, ki sem jih narisala na okrogle papirčke v velikosti današnjega dvoevrskega kovanca. Igrati s takim šahom je bilo nerodno – ampak v sili vrag še muhe žre. Tudi medšolska tekmovanja smo imeli. Tako kot med dvema ognjema in odbojka me je tudi šah

za nekaj časa obsedel in domov sem prihajala z dvo- ali večurno zamudo. Doma pa se mi je že »vojka namakala«. Otroci namreč tudi pozimi doma nismo sedeli brez dela: luščenje fižola, česanje perja in podobna opravila so bila vedno na razpolago. Svoj prvi šahovski komplet pa sem si kupila razmeroma pozno – bila sem že v službi. Igrala pa ga že nekaj let nisem.

Zelo rada sem hodila v šolo. Poletne počitnice so se mi zdele neskončno dolge. Otroci smo morali po svojih močeh pomagati pri delu doma, v šoli smo si pravzaprav odpočili. Bila sem dobra učenka. Želela sem si nadaljevati šolanje, vendar je bila mama zelo proti temu. Odkar pomnim, sem si želela postati učiteljica, kar mi je potem po nekaj življenjskih ovinkih tudi uspelo.

*Ivanka Sokolov
(rojena Novak)*

Spomin na osnovno šolo Miklavž pri Ormožu

Osnovne šole se bom spominjala predvsem zaradi stvari, ki sem jih ušpičila ali bila kakorkoli povezana z njimi.

Veliko bedarij mi bo za vedno ostalo v spominu, prav zagotovo pa se bom vedno spominjala svojega zadnjega dne na Kogu. Takrat nas je bilo v razredu sedem učencev. Vedno je veljalo pravilo, da smo punce bolj poredne od fantov.

Kakorkoli že, zadnji dan smo skovali načrt, kaj bi ušpičili. Fantje niso bili ravno za to, nasprotno smo bile punce takoj za.

Učiteljic smo rekli, da bi ji radi pospravili kabinet z oblačili. Ker je privolila, smo se vse nasmejane odpravile v kabinet. Fantje pa so na hodniku stražili, da ns pri »lumpariji« ne bi dobil kakšen učitelj. Medtem ko smo »pospravljale« kabinet, sem opazila vrata, pred katerimi je bila velika roža. Opazila sem,

da so zaklenjena. S skupnimi močmi smo odmaknile rože ter odklenile vrata. Pred nami so se pojavile strme stopnice in kar nekaj časa smo potrebovale, da smo ugotovile, da te stopnice vodijo na podstrešje. Z Ano sva se prvi povzpeli, a sva že po nekaj sekundah obupali, saj sva zagledali gromozanskega pajka.

Za nama je šla na vrh Aneja. Ko se je vzpenjala, je pritekel Tadej in povedal, da prihaja učiteljica. Od strahu smo Anejo zaprle na podstrešje – še ključ smo obrnile. Ko smo se obrnile, je v kabinet že stala učiteljica. Bila sem prestrašena. V tistem trenutku sem d groze izjavila, da se pogovarjamo ženske stvari in naj gre učiteljica ven. Ana, ki ni razumela, da sem se hotela učiteljice znebiti, je rekla, da lahko ostane, saj je tudi ona ženska.

Še preden je učiteljica uspela oditi iz kabineta, je za vrati nekaj zaropotalo. Začela sem kašljati, da ne bi slišala ropota. Uspelo je!

Učiteljica je odšla, me pa smo Anejo spustile iz stopnišča v kabinet. Za tisti dan smo imele dovolj lumparij.

Naslednje leto smo prišli v 6. razred v Miklavž, naslednjim dogodivščinam naproti. Osnovne šole se bom spominjala tudi zaradi sošolcev, ki so moji najboljši prijatelji.

Maja Vizjak, 9. a

Česa se bomo najbolj spominjali na osnovni šoli Miklavž

- skrivanja po WC-jih
- laganja
- zbiranja opravičil pri razredničarki
- opravičevanja zaradi preveč preživetega časa s punco
- skrivanja med prostimi urami
- šole v naravi
- »delanja bedarij«
- prijateljstva
- sladkanja med poukom
- skrivanja v garderobah
- metanja letal v arhiv
- najboljših sošolcev
- »parčkanja«
- skrivanja Žana za zavesami
- podajanja sladkarij med poukom

učenci 9. a

Mojih 9 let na osnovni šoli Miklavž pri Ormožu

Najlepše mi je bilo v prvem razredu, ko sem stopil skozi vrata v razred. Bil sem s starši in bratom. Prvi dan mi je bil tako všeč, da sem mislil, da bodo vsa leta tako lepa. **NAPACNE MISLI!** Verjetno me je zavedla torta, ki smo jo dobili.

Zabaval sem se do tretjega razreda, potem so se začele ocene. V četrtem razredu mi je bila najboljša šola v naravi. Šli smo na morje z bodočimi sošolci s Koga. Takrat se nismo razumeli – z Anejo sva se ves čas tepla.

Bilo mi je všeč, da smo dobili novo sošolko Manjo, ki je k nam prišla iz Ormoža. Ko so se nam pridružili sošolci s Koga, se nismo preveč razumeli. Maja je bila zaljubljena vame, meni pa to ni bilo všeč. Kasneje sva celo postala par, vendar sva se hitro skregala. Skoraj vsako leto smo dobivali in izgubljali sošolce. Bilo je kar napeto.

V sedmem razredu smo šli v ČŠOD V Bohinj. Zelo radi smo tekmovali s Celjsko šolo, saj smo menili, da so navadni meščani, ki nič ne znajo. Tako je tudi bilo. Sedmi razred ni bil samo dober, bil je tudi najslabši. Sredi leta sem izvedel, da se mora moja najboljša prijateljica Ivana prepisati na drugo šolo. Bil sem zelo žalosten. Z Ivano sva se dogovorila, da bo naslednjih pet mesecev najboljših.

Delala sva bedarije, lagala učiteljem, kradla piškote, ki so jih pekli za novoletni koncert ...

V osmem razredu smo bili v šoli v naravi v Libeličah. Šli smo skupaj z devetim razredom. Zelo smo se zblížali.

Po ČŠOD-ju je sledila predaja ključa. Predajo smo opravili in zdaj smo v devetem razredu.

Rad bi povedal še več, vendar vsega ne morem. Teh devet let na tej šoli je bilo super.

Blaž Zadravec, 9. a

Moja leta na osnovni šoli Miklavž s podružnico Kogu

Svoje šolanje in spoznavanje vseh učiteljev sem pričela v šolskem letu 2006/2007 na Kogu. Takrat nas je v 1. razred vstopilo 7 brihtnih, navihanih, zabavnih učencev.

V vseh petih letih smo na Kogu marsikaj ušpičili. Najbolj mi je ostal v spominu 5. razred. V odmorih smo se igrali razne namišljene igre, ki smo jih tudi imenovali – zdravniki, sendviči itd. Tisto leto je bilo naše zadnje na Kogu.

Naslednjo jesen smo se odpravili na malo večjo, množično šolo k Miklavžu,

kjer smo dobili tudi 14 novih sošolcev. Sprva se nismo preveč družili, ker smo bili sramežljivi. Bili smo tudi ljubosumni drug na drugega, velikokrat smo se sprli. Komaj na koncu 7. razreda smo postali pravi prijatelji. Začeli smo delati tudi večje bedarije.

V vseh devetih letih šolanja sem doživela veliko lepih trenutkov – šole v naravi, izleti, dejavnosti. Sodelovala sem tudi na veliko tekmovanjih, na katerih sem občasno tudi kaj dosegla.

OŠ Miklavž mi bo ostala v zelo lepem spominu, po dobrih učiteljih, sošolcih, prijateljih, pa tudi po simpatijah.

Amalija Ozmec, 9. a

Obdržal sem skrivnost zase

Lani so bile poletne počitnice zelo zanimive. V slami sem nekaj našel.

V skednju imamo velik kup slame. Na njega je zanimivo plezati in se spuščati z njega. Ko sem splezal nanj, sem slišal mi-javkanje. Sledil sem glasu in prišel do treh malih muckov. Vsi so že gledali. Eden je bil črno-bel, dva tigrasta. Vsi so bili kot tople kepice puha. Sesali so še mleko pri mami. Stari so bili približno dvajset dni. Nikomur nisem povedal zanje, ker smo doma že imeli šest malih muckov.

Bal sem se, da bi jih komu podarili ali jih ubili. Vsak dan sem jih gledal in hranil. Ko so malo zrasli, sem zanje povedal bratu. Tudi on je bil za to, da jih ne izdava.

Skupaj sva jih hranila. Najraje so jedli Poli klobaso. Mucki so hitro odraščali. Hodili so vedno dlje in dlje. Nekega dne so prišli že do hleva. Do tja jih je pospremila njihova mama. Tam so pili mleko in moj oče jih je opazil. Takrat sva z bratom izdala najino skrivnost.

Mucki so bili vsem tako pri srcu, da smo jih obdržali. Tigrasta muca ima letos že mladičke.

Luka Orešnik, 5. b

Noč čarovnic

Nekega dne sem bila zunaj in sem prižgala svečo v buči. Prišla je noč in sem se šla kopat. Preoblekla sem se v pižamo.

Zvečer sem gledala televizijo. V filmu je nastopala čarovnica. Ura je bila polnoč in šla sem spat. Nisem mogla spati, ker me je bilo zelo strah.

Oblekla sem si bundo in šla ven. Zunaj je bilo zelo megleno, zato nisem ničesar videla. Odpravila sem se na sprehod in bilo me je zelo strah. Pes Piko je preskočil ograjo,

jaz sem mislila, da je čarovnica. Pikija sem zaprla v uto in nadaljevala pot. Pot je bila strašna in naenkrat je priletela čarovnica. Čarovnica je bila zelo grda in hudobna. Približala se mi je, jaz sem ji ušla in se ji skrila za grmovje, ona pa je odletela nazaj v svojo deželo.

Nato sem odšla v hišo, se preoblekla v pižamo in šla nazaj v posteljo.

To je bil zelo strašen večer in komaj čakam, da pozabim nanj.

Lea Štrman, 4. b

-AVT-

Avto smo oprali v avtopralnici in odpravili smo se na morje. Na avtocesti se nam je pokvaril avto in poklicali smo avtovleko. Avtomehanik je popravil avto. Avto smo prodali in si kupili avtomat. Na morju smo si kupili čokoladice na avtomatu in narisali vsak svoj avtoportret.

Luka Orešnik, 5. b

Kakšen čudovit dan

V soboto smo se z družino odpravili na Bled. Zbudili smo se ob 6. uri zjutraj in se z avtobusom odpeljali ob 7. uri.

Ko smo prispeli na Bled, smo izstopili z avtobusa in šli na zajtrk. Ko smo se najedli, smo se sprehajali. Videli smo pešce, tekača, pletnjo in še veliko drugega.

Nato smo se odpravili na kosilo. Jedli smo ob vodi. Bilo je zelo lepo, saj smo lahko opazovali pletnje. Jedli smo juho z jurčki, ocvrto meso in solato.

Po kosilu smo se peljali s pletnjo. Peljali smo se okrog cerkve. Po vožnji smo šli na ogled kraja in si kupili sladoled.

Ob 17. uri je prišel avtobus, ki nas je odpeljal domov.

Ko se stopila na domače dvorišče sem vzkliknila: »Kakšen čudovit dan!«

Lea Polanec, 4. a

Športno srečanje s šolo Stanetinec

V torek, 30. 9. smo imeli športni dan. Z učiteljicami smo se odpravili k meji. Tam smo počakali učence iz Stanetinec.

Skupaj z njimi smo se odpravili nazaj v šolo. V šoli smo spili čaj in se po-

sladkali s pecivom. Potem smo se z njimi igrali in pogovarjali. Učiteljice so nam v telovadnici naredile poligon.

Razdelili smo se v pet skupin. Po poligonu smo se tretji, četrti in peti razred odpravili na kosilo. Po kosilu smo šli v staro telovadnico.

Tam smo se pogovarjali, peli in plesali. Kar naenkrat je bila ura tričetrt na ena. Nekaj otrok in jaz smo šli na avtobus. Ostali so šli k podaljšanem bivanju. Ob 13. uri pa so se tudi učenci iz Stanetinec odpravili domov.

Stefanija Flinčec, 5. b

Kakšen čudovit dan

Gašper in njegova družina so se v petek odpravili na Bled. Zjutraj smo se zbudili že ob 4. uri, se oblekli in odšli na avtobusno postajo. Tam so počakali avtobus in se nato odpravili.

Ko so prišli na Bled, so zagledali sosede, ki so se vozili s pletnjo. Tudi Gašper se je želel peljati s pletnjo, vendar sta mu starša rekla, da se bo s pletnjo lahko peljal

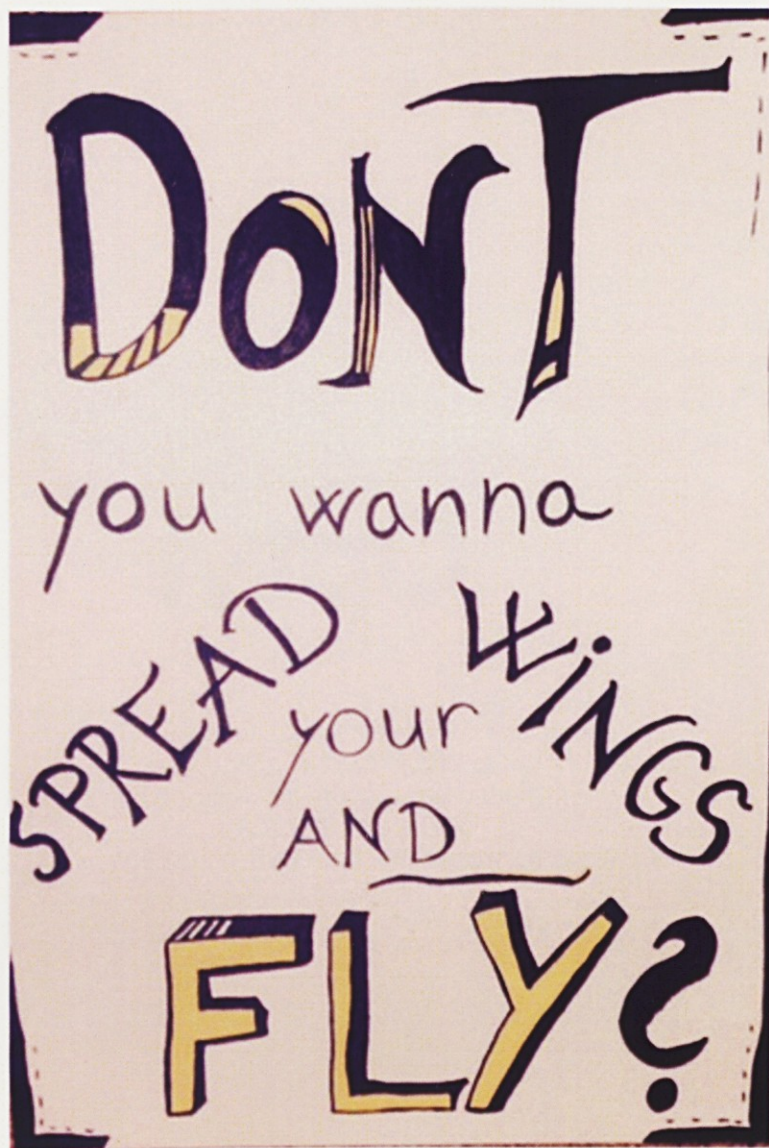
naslednji dan. Gašper je zato bil zelo žalosten. Cel dan ni več spregovoril niti besede.

Oče in mama sta ga spraševala, zakaj ne govori. Gašper je bil cel dan potr. Ko ga starša nista pustila pri miru, je povedal, da bi se rad peljal s pletnjo.

Takoj so odšli k jezeru, kjer se je Gašper lahko peljal s pletnjo.

Bil je zelo vesel.

Eva Rakuša, 4. a

Aneja Bohinec

CARRERA®

Optyl

Izdala: OŠ Miklavž pri Ormožu

Uredila: Saša Lačen

Slikovno gradivo pripravila: Mojca Grula

Tisk: Alinea Tisk d.o.o.

Oblikovanje in prelom: Špela Zorli, Alinea Tisk d.o.o.

Leto 2015

ZDRAVA ŠOLA

COMENIUS

REPUBLIKA SLOVENIJA
MINISTRSTVO ZA IZOBRAŽEVANJE,
ZNANOST IN ŠPORT

Naložba v vašo prihodnost
OPERACIJO DELO FINANCIRA EVROPSKA UNIJA
(Evropski socialni sklad)

